

Sen, skutečnost a síla dětské víry

"Haló, volám správně Ztráty a nálezy?" Zeptal se dětský hlásek. "Ano, zlatíčko. Co jsi ztratil?"

"Ztratil jsem maminku. Není náhodou u vás?"

"A řekl bys mi, jaká je tvá maminka?!"

"Je velmi pěkná a hodná a má ráda kočky."

"Tak to pro tebe máme dobrou zprávu, právě včera jsme jednu maminku našli, a to bude ta tvá. Odkud voláš?"

"Z dětského domova."

"Dobře, co nejdříve tam tvou maminku zašleme, jen počkej."

A v tom se otevřely dveře a vešla do místnosti ta nejkrásnější a nejlepší maminka a v jejím náručí mňoukala opravdová živá kočka. "Maminka!", vykřikl radostně chlapec a vrhl se k ní. Objal ji takovou silou, že nemohla dýchat.



Malý Filip se probudil vlastním křikem. Takové sny se mu snily každou noc. Strčil ruku pod polštář a vytáhl fotografii. Byla na ní tvář mladé ženy. Našel tu fotku na procházce už skoro před rokem. Byl si jistý, že ona je právě jeho maminka. V chabém světle zvenčí se Filip díval na usměvavou tvář na fotce, až nakonec usnul.

Ráno ředitelka dětského domova jako obvykle obcházela pokoje, aby dětem popřála dobré ráno a každé z nich pohladila. U Filipovy postýlky si všimla, že na zemi leží fotografie. V noci mu totiž vypadla.

"Odkud máš tu fotku, Filípku?"

"Našel jsem ji venku."

"A kdo to je?"

"To je moje maminka, je strašně hodná a pěkná a má ráda kočky", řekl usměvavý chlapec.

Ředitelka se zamyslela. Tvář na fotce hned poznala. Byla to dívka, která loni do domova docházela jako dobrovolná pomocnice. A zároveň už dva roky vyvíjeli s manželem úsilí, aby získali povolení k adopci dítěte.

"Pokud to je tvá maminka", řekla ředitelka, "musíš ji dobře schovat."

Vrátila se do své pracovny a chvíli čekala. Najednou slyší klepání.

"Mohu dál?" Nakoukla do dveří známá tvář z fotografie.

"Pojďte dál, Alenko, posad'te se." řekla ředitelka.

"Schválili nám to", řekla rozradostněná Alenka.

"Tak to mám velkou radost, blahopřeji."

"Ale, bylo to těžké, ale jsem ráda i s Petrem, že se to podařilo."



Petr byl Alenin přítel žili spolu 8 let. Kvůli tomu, aby získali dítě, měli i nakonec svatbu.

"Kdy se budete chtít jít podívat na děti", zeptala se ředitelka?

"Ne, my se nechceme dívat, nechceme vybírat. Chceme, aby to bylo jako u opravdových rodičů, ani oni si nevybírají. Prostě mají dítě, jaké se jim narodí a to milují celou svou láskou!"

"Dobře tedy, máme tu chlapce jménem Filípek, bude mít 5 let. Máma se ho zřekla ještě v porodnici.

Pokud jste opravdu připraveni, přivedu ho."

Alenka přikývla a ředitelka odešla.

O chvíli později se vrátila a držela za ruku malého chlapce.

"Maminka!" Vykřikl chlapec a vrhl se k Alence. Objal ji tak pevně, že se skoro nemohla nadechnout.

Alenka ho hladila po jemných vlasech.

"Už jsem u tebe, už budu s tebou!"

Závěr: pokud v něco pevně věříte, celý vesmír se spojí, aby se to k vám dostalo. Dětská víra je mnohem silnější než víra nás dospělých.